D·N
3/8 1954

Militärt pekoral

Krigsvetenskapsakademins Handlingar och Tidskrift anses under den nuvarande utgivarens ledning ha undergått en välbehövlig uppryckning. D t senaste häftet av publikationen är inte ägnat att stärka den uppfattningen. Flera av artiklarna måste sägas vara utslu, alldeles oberoende av den sakliga ståndpunkt de företräder: tafatt skrivna, banala och samtidigt beskäftigt ivriga, med långrandig presentation av allt för enkla tankar. Rekordet slås av den inledande uppsatsen om amerikansk militärpolitik och Sveriges strategiska läge av major E. Gyllenstierna. Till större delen innehåller denna artikel ett referat av den amerikanske generalen Van Fleets inlägg i marsnumret av tidskriften Det Bästa. Man blir förvånad över att Krigsvetenskapsakademins Tidskrift anser sig kallad att ge ökad spridning åt de synpunkter som redan framförts i en av Sveriges och världens största publikationer. Man blir än mera förvånad över den enstöriga och delvis vilseledande framställningen av den amerikanska politiken. Mest förbluffande är dock uttalandena om vårt eget läge och vår egen politik. Här föreligger ett pekoral — på grund av ämnets natur tyvärr utan pekoralets vanliga förmåga att roa.

I Kärnpunkten i resonemanget är kort och militärisk. "I valet mellan klokt opportunistisk neutralitet eller oförnuftiga allianser med andra stater av samma världsåskådning synes den i fredstid förberedda hjälpens betydelse icke vara så stor." Nej, i valet mellan en klok och en dum politik bör man välja den kloka; denna märkliga tanke är vi alldeles med om. Och om en politik är klok och en annan dum, så kan frågan om förberedd hjälp förvisso inte ändra detta förhållande. Många konstiga motiveringar för den svenska isolationismen har givits, men major Gyllenstierna bör ha priset för precision och enkelhet: man bör vara klok och inte oförnuftig. Även i civila organ har — så otroligt är det ställt — denna tanke citerats som bevis på militär insikt och analytisk kraft.

"En blick på kartan 'visar ... att vårt strategiska läge inte kan ses helt isolerat." Denna "tes" (så kallas den verkligen) upprepas gång på gång i förtjusning över fynden. Hur skulle ett strategiskt läge vara beskaffat som kan ses isolerat; med strategiskt läge menas ju just vårt läge i förhållande till andra. Och vad menas med att det inte kan ses "helt" isolerat; kan det kanske ses nästan isolerat? Men major Gyllenstierna fortsätter friskt: "Såväl riskerna för att vi, trots vår allmänna politik, kan indras i ett stormaktskrig som våra möjligheter att i så fall få den hjälp vi då i längden kanske inte kan undvara, påverkas av vad som sker omkring oss." Begrunda denna sats och begrunda också att den inte står i en uppsats från fjärde klassen, utan i vår fördata, av Krigsvetenskapsakademin utgivna, av staten bekostade militära tidskrift!

Det pekoralistiska ligger emellertid inte bara i formuleringarna eller i de mera "principiella" reflexionerna. Författaren snuddar då och då vid realiteter. Han påpekar att samverkan i skilda former mellan Sverige och andra skandinaviska stater, mellan Sverige och västmakterna, är av den mest centrala betydelse för försvaret av exempelvis Nordnorge, Trondheim och Skåne. Men likafullt omtalas en eventuell analytning till Atlantpakten, en eventuell överenskommelse om förberedd hjälp som något "oförenligt". Av argumentation för denna sak inte ett spår.

Låt oss till slut, trots att denna uppsats inte är värd rita som utgångspunkt, stanna vid själva saken. Major Gyllenstierna reprresenterar möjligen åtskilliga tanklöst kavata då han säger att vi "kanske" inte i längden" kan rodda oss ensamma i ett krig — vilket i praktiken innebär vid ett ryskt angrepp. Men de första måste vår läsare ha klart för sig att vi säkert inte kan reda oss ensamma och att vi med stor sannolikhet inte kan göra det på kort sikt. Och att vi i ett sådant läge har större utsikt att få snar hjälp och god hjälp om vi har förberett hjälpen, det är obestridligt. Har vi inte flygplatser att motta hjälpen, har våra tillfälliga bundsförvanter inte förutsett hjälpsändningar, finns det inga planer för samverkan, ja, då blir det mera osäkert om hjälpen kommer och den blir sämre o m den kommer. Det finns vettiga argument för vår neutralism — framför allt hänsynen till Finland — men den bör inte försvaras med sådana galenskaper som att vi kan klara ett anfall på egen hand eller att förberedelse av hjälp är utan väsentlig betydelse.

Straffskatten på utbildning

I ett betänkande 1951 föreslog 1944 års allmänna skattekommitté viss avdragsrätt för amortering av studieskulder. Förslaget vidarebefordrades till 1950 års skattelagskkivningo, och sedan har ingenting, trots ett flertal framstötar både i riksdagen och från TCO och akademikerorganisationerna, gjorts åt saken. Utredningen har inte hunnit fram till dessa frågor, förklaras det, och de maktägande är ointresserade. De har en lad avspärkad förekomsten av stipendier och statsgaranti för studielån, svårigheten att jämställa skilda slag av utbildning och att skälja på rvella och formella skulder. Som vanligt är det viktigt i finansministerns ögon med millimeterskrifvina när det gäller att genomföra l ä t t n a d e r i beskattningen.

I en artikel i Liberal Debatt har fil. lic. Håkan Berg belyst studieskuldernas betydelse för ekonomin. Majoriteten av våra universitets- och högskolestuderande avlägger visserligen examen utan några skulder till utomstående. I mycket stor utsträckning döljer sig bakom denna uppgift emellertid stora uppoffringar i form av betungande försörjarbete bredvid studierna (särskilt vanligt bland studenterna i Stockholm) eller förkrting av mindre tillgångar. Mycket ofta har skuldfriheten kunnat uppnås endast genom en under flera år kraftigt nedpressad standard. Omkring 20 procent av de examinerade har skulder — genomsnittsbeloppet rör sig enligt garantilåtenämnens material på närmare 10.000 kronor; av budgetåret 1952—1953 beviljade låneansökningar hos garantinämnden gällde 15 procent skulder på över 15.000 kronor.

Artikelförfattaren gör vissa jämförelser mellan en skuldsatt och en icke skuldsatt akademikers konsumtionsmöjligheter under amorteringsåren och visar att — vid lika inkomst och en skuld för den ene på 10.000 kronor med 10 års amortering — den skuldsatte efter skatt får behålla i runt tal 65, den skuldfrie 72 procent av inkomsten, deras lön antas under de tio åren stiga från 12.120 till 17.028 kronor enligt den "normala" utvecklingen för en läroverkslärare, ortsgrupp 3. Vid avdragsrätt för amorteringen enligt 1944 års skattutredning skulle den skuldsatte höja sin behållna inkomst efter skatt och amortering från i genomsnitt 65 till 67 procent av lönen.

Detta räkneexempel får inte fattas som om rättvisan skulle kräva fullständig likhet i standard de båda jämförda personerna emellan. Den skuldfries högre standard kan sägas vara hans räntebetalning på de summor han lagt ned — förvärvsarbete eller kapital — för att utan skuldsättning finansiera sina studier. Att ge den skuldsatte avdragsrätt för hans amorteringar, men inte den skuldfrie för h a n s studiekostnader skulle innebära en diskriminering av den förre senare. En sådan anordning kunde också i vissa fall leda till en mer eller mindre "skattemässig" skuldsättning, meddira att studier på skuld framstod som på lång sikt fördelaktigare än finansiering genom exempelvis förvärvsarbete vid sidan av studierna. Vad problemet gäller är i själva verket en rimlig skattelindring för kostnaderna över huvud — oavsett finansieringen — för utbildning. Skattesatserna med den starkt stigande progressiviteten reden vid jämförelsevis blygsamma inkomster verkar utan sådan lindring som en statlig straffavgift på utbildningen. Studierna drar inte endast stora direkta kostnader, de uppskjuter också i många år förvärvet av "normala" inkomster. Då skatten sedan utan särskilda avdragsmöjligheter läggs på den fördigutbildades lön, beskattas han under en rad år för vad som bör betraktas som "samlade inkomster"; skattesatsen blir väsentligt högre än om inkomsten kunnat delas upp över en längre följd av år.

Det kan tänkas olika möjligheter att komma från denna extrabeskattning av utbildning. Det rimligaste synes vara att hur de tekniska arrangemangen än utformas utgå från en nörvid fastställande av skilda examina och lägga denna kostnad (minus eventuella statliga stipendier) jämte en fixerad amorteringstid till grund för beräkningen av skattelindringen. Framkomliga vägar finns — bara de maktägande äntligen bekvämar sig att från positiva utgångsynpunkter ta itu med saken.

PRESSGRANNAR

Statsminister Erlander har redan minan ämna vaivrärden kommit i gång avancerar så långt att han vill ha besked om nästa regering, den alltså som skall efterträda honom sedan socialdemokratin förlorat septembervalet, rallerar Vestmanlands Läns Tidning (fp):

I sina regeringsförklaringar kom statsministern fram till att högre och folkparti visst sådana meningsskiljaktigheter (det är riktigt åtminstone vad jordbrukspolitiken beträffar) att ett samgående i regeringsställning borde vara utesluten demellan. Om det nu bara skiljaktigheter jordbruket borde — kan man tycka — en politiker som den nuvarande koalitionsregeringens chef veta bäst hur det går till att lösa en sådan motsättning — samma i ett krig — vilket i praktiken innebär vid ett ryskt angrepp. Men de första måste vår läsare ha klart för sig att vi säkert inte kan reda oss ensamma och att vi med stor sannolikhet inte kan göra det på kort sikt. Och att vi i ett sådant läge har större utsikt att få snar hjälp och god hjälp om vi har förberett hjälpen, det är obestridligt. Har vi inte flygplatser att motta hjälpen, har våra tillfälliga bundsförvanter inte förutsett hjälpsändningar, finns det inga planer för samverkan, ja, då blir det mera osäkert om hjälpen kommer och den blir sämre o m den kommer. Det finns vettiga argument för vår neutralism — framför allt hänsynen till Finland — men den bör inte försvaras med sådana galenskaper som att vi kan klara ett anfall på egen hand eller att förberedelse av hjälp är utan väsentlig betydelse.

Legaliserat massmord är ett endame som Aftontidningen lägger i Ivar Lo-Johanssons mun med anledning av den stalska Brobyaffären. Upsala Nya Tidning (fp) reagerar:

Uttrycket förkommer visserligen i ett av dessa bedrövliga AT-reportage där texten inte lämnar oredigt bakrgd utan som står till förfogande, den intervjuade eller tidningens medarbetare. Men så mycket förefaller dock klart att Ivar Lo-Johansson fallit offer för den folk framtelsen att av det tragiska särfallet i Broby dra generella slutsatser av den enskilda typen "en har rätt lag hade". Och därför skall det bestämt sägas från att fallet Broby inte bevisar eller ens har någonting alls om systemet inom den svenska ålderdomshemsvården av i dag. Praktiskt taget varje brott beaks av en tyrkesman, och tyrkesförhållanden spelar alltså en viss roll för händelseutvecklingen, men både logik och anständighet kräver att bedömaren håller sig till detta och inte ruxar ivög på ett snirkla mer hela kärer och institutioner för ett särfalls skull.

Det vänder inte att man vid varje sådant fall bör undersöka vad som kan göras åt systemet för att ytterligare begränsa risikerna. Tvärtom. Sådana undersökningar pågår också. Men de är sårig i livet kunna leda till vad Ivar Lo-Johansson vill få fram: att vi skulle kunna undvika anstaltsvård för de sjukliga eller starkt försvagade åldringar som inte kan klara sig själva och inte kan få erforderlig hjälp av anhöriga eller på öppna marknaden.

Visst kan förhållandena bli psykiskt pressande på ett ålderdomshem, men detta gäller inte bara för kliniskt, utan även för personalen. En av de främsta orsakerna är att ålderdomshemmen får ta emot vårdbehövande som rätteligen hör hemma på andra anstalter.

Överflyttningen av Svenskbyborna till Sverige för 25 år sedan var ett socialt experiment med vissa svårigheter i början, men som i stort sett utfallit lyckligt, framhåller Norrländska Socialdemokraten:

Skulle man fastställa vid hilden av ett social-experiment, så måste man säga att det åtminstone i början lämnade mycket klent resultat. De svenskbybor, som stannade kvar i Sverige, kunde knappast betraktas som kverulanter, men de lät förstå att de var mycket missnöjda. Under lågkonjunkturens år fick de också bära att de kommit hit för att ta brödet ur munnen på svenskarna — erfarenheter som ännu i dag är ganska vanliga. Det rimligaste synes vara att hur de tekniska arrangemangen än utformas utgå från en nörvid fastställande av skilda examina och lägga denna kostnad (minus eventuella statliga stipendier) jämte en fixerad amorteringstid till grund för beräkningen av skattelindringen. Framkomliga vägar finns — bara de maktägande äntligen bekvämar sig att från positiva utgångsynpunkter ta itu med saken.

Pollon och parasytfussen synes på alatone ha drivit fram en större benägenhet hos landsbygdens kommunala myndigheter att söka åstadkomma bättre hygieniska förhållanden än dem som nu ofta råder, konstaterar Sydsvenska Dagbladet (lb):

Strävanden härtill är naturligtvis ytterst välkovliga. Men de måste också gå i rätt riktning. Annars kan lätt den andra villan bli värre än den första. Det förekommer att i byggnader även på rena landsbygden installeras badrum, w. c. och slaskavlopp utan att vattentillgången är tillräcklig, och anläggningarna blir obrukbara. I andra fall sätter man i gång eller planerar regelbunden sop- och latrinhämtning i kommunal regi utan att störa för att lämplig avstjälpningsplats finnes. Men hur skall man komma till rätta med dessa landsbygdens och småorternas problem? I vissa moderna stadsstadgeheter har man vidtagit några anordningar som synes vara ett gott uppslag till lösningen. Man brämner inom fastigheten upp skrapet och avfallet, och värmen därav kommer till nytta och man slipper ifrån de allt annat än

STATLIG LIVFÖRSÄKRING

Fil. lic. Per Janse är byråsekreterare i pensionsstyrelsen, men det är som privatman han här tar till orda för ett uppslag som på senare tid diskuterats i vissa försäkringskretsar.

År 1894, när drottning Viktoria regerade och Gladstone styrde i England, inrättades en livförsäkring som helt och hållet skulle skötas av den engelska staten.

Lagen om denna försäkringsrörelse innebar — lättförklarligt nog — ingen som helst inskränkning i de privata försäkringsbolagens rörelsefrihet. Det var här endast fråga om en försäkring som i fri konkurrens med de privata företagen tillhandahöll försäkringar åt den engelska allmänheten. Det enda som stöten begagnade sig av var sina egna organ (post, postsparbank osv.).

Försäkringen stöptes om flera gånger. År 1913 erhöll den sin slutliga form, som behölls till år 1929, då den upphörde. Den innebar i huvuddrag följande:

Premierna kunde antingen betalas genom överföring från den försäkrades postsparbanskonto eller också genom att man varje vecka klistrade in frimärken i en premiebok. Vem som helst mellan 14 och 65 år kunde försäkra sig för något 5 och högst 100 pund. Var man mellan 8 och 14 år, kunde man också försäkras, dock endast för 5 pund. Försäkringssumman utföll vid dödsfall eller då man uppnådde en viss, på förhand bestämd ålder. Premiebeloppet kunde antingen inbetalas på en gång eller genom årliga avgifter. Var försäkringssumman över 25 pund, erfordrades läkarundersökning. Annars räckte det med att man själv gav en detaljerad redogörelse för sin hälsa; i så fall fakttogs dock viss karenstid.

Skall man döma av tillgängliga förfutningar arbetade försäkringen mycket tungrott och byråkratiskt, och det synes ha varit förhållandevis omständligt att bli försäkrad.

Det intressantaste är emellertid att konstatera att hela denna organisation kunde fungera med en 60 år. Atminstone tivis antog verksamheten aktningsvärda dimensioner. Så t. ex. tecknades mellan 1885 och 1905 enligt Encyclopaedia Britannica mer än 20.000 livförsäkringar med ett sammanlagt försäkringsbelopp på nära 1½ miljon pund.

Premierna torde i början ha varit ägre än motsvarande premier hos de privata bolagen, men man bygdde sig icke om att revidera tariffema efter de lärdomar man på högsta ort redan förlorat intresset för rörelsen?). Detta hade till följd att en livförsäkring genom stataverket så småningom blev dyr a r e än en enskild. Det är därför icke underligt att försäkringen så småningom som att upphöra; det underlign är snarast att det tog så lång tid innan den avvecklades.

Av det ovanstående torde framgå att om man bara kan hålla premiekostnaderna nere, så gör det — åtminstone gick det i England — att etablera en statlig livförsäkring, t. o. m. om den skulle arbeta relativt byråkratiskt och tungfotat.

Kan vi svenskar begagna oss av dessa erfarenheter?

Det är mycket troligt. Det verkar rent av som just vi hade speciella förutsättningar att skaffa en både billig och lättskött frivillig statlig livförsäkring.

Vi har nämligen redan en frivillig statlig pensionsförsäkring som varit i gång sedan år 1914 (och som för övrigt skaffat sig fonder på hundr 200 miljoner kr.).

Enligt lag får omkostnaderna för denna försäkring ej överstiga 2 öre per krona, vilket gör 2,04 proc, på den övriga delen av premien. Då en stor utgiftspost för den statliga pensionsförsäkringen utgöres av omkostnaderna för alla de regelbundna utbetalningarna av pensionsbeloppen, komme denna post att bortfalla vid en statlig livförsäkring. I gengäld tillkomme vissa utgifter för läkarundersökning m. m. Gjorde man nu antagandet att de minskade utgifterna till postverket kunde uppväga omkostnaderna för att undersöka hälsotillståndet, så hade ve en statlig livförsäkring *mycket billigare* än en livförsäkring genom ett privat bolag. Se t. ex. på nedanstående siffror.

De privata bolagens belastning av försäkringsstagare utgör ca 20 proc. 5k. t. ex. avgår kr. 6 45 av en bruttopremie på kr. 27:70 om inträdeskådern vid denna livförsäkring är 30 år och kapitalutbetalningsåldern 65 år. Detta motsvarar ca 19 proc. på nettopremien.

I stället för en nettopremie på kr. 23:27 + 2,04 proc. därav, dvs. 23:75 — ett premiepåslag som pensionsstyrelsen måhända skulle kunna erbjuda —, måste den försäkrade nu betala kr. 27:70. På

trevliga transporterna. Förbränning måste vara ett av de mest stilliga sätten att bli av med counl och smittospridande avfall. Och att ordna sådan på landsbygden inklusive småorter, där icke komplex av större hyresfastigheter förekommer är ingen trolikonst. Förbränning kan nämligen ske på flera sätt. Den kan ske med låga och det kan ske genom förmulining i kompost. Begärdera kan ega rum utan risker vare sig ur brand- eller hygienisk synpunkt.

sionsnämnden tillfrågade, visa honom boken och få en hälsoförklaring upprättad. När det gällde större belopp blev det självfallet nödvändigt med en läkarundersökning i så fall bleves pensionsnämndeförvändens enda uppgift att ringa och ordna med tid för den försäkrade hos en tjänstelläkare.

3 Sedan hälsoförklaringen vid godtagits (även om den upprättats av pensionsnämndeförvändaren) behövdes ingen karenstid.

4. Den försäkrade finge i allmänhet betala så hur mycket han ville. Det som ihetalades under första kalenderåret komme att betraktas som den årliga premien. Varken den eller tyckrigssummon behövde därför fastställas på förhand.

5. Arsavgiften blev lika med avgiftssummanen under första kalenderåret. Försäkringsbeloppet utbetalas vid dödsfall. Annars vid sista inbetalningsåret bestämdes på förhand, varvid man finge välja mellan 60, 55, 60, 65 eller 67 år.

6. Betalade man ej dessa premier, finge man automatiskt bl. brev, enligt vissa regler. Den medförde t. ex. att om man skulle betala 1.000 kr. om året under 20 år, men endast betalade denna avgift under de 3 första åren och 300 kr. under de återstående 7 åren, finge nån frihrev på avgifter svarande mot 700 kr. under de 3 begynnelseåren. Dessutom anslags man försäkrad mot en årspremie på 300 kr., erlagd under 10 år.

7. Vid den administrativa utformningen vore det mycket lätt att "baka på" livförsäkringen på den redan fungerande statliga pensionsförsäkringen. Detta skulle bl. a. innebära att man i början kunde nöja sig med att anställa några få tjänstemän och sedan öka personalen allt eftersom anslutningen växte.

Då statens pensionsförsäkring arbetar smidigt och obyråkratiskt, kunde man ha gott hopp om att en statlig livförsäkring även skulle arbeta på detta sätt.

PER JANSE

Stockholms polis tror ej på statens "tanddroppar"

I en tid då alla andra grupper i samhället får påökt tar statsmakterna med berört med och sänker vår begynnelselön från 12:e till 11:e lönegraden och vår normallön från 18:e till 15:e graden. Vi finner oss inte i det, kämpar för att förevara vad vi en gång vunnit och blockerar därför nyanställningar. Myndigheterna svarar med att göra vissa omgrupperingar inom polisen. Men tandtroppar kan på sin höjd bara lindra tandvärk, inte bota . . .

Uttalandet kommer från Stockholmspolisens fackliga högborg vid Bergsgatan 23, och det är styrelsen för polisföreningen Kamraterna — förkroppsligad i vice ordföranden, konstapel Ivan Tufvesson — som har ordet. Han fortsätter:

— För närvarande finns det 115 vakanser vid Stockholmspolisen, och antalet växer med kvadraten på tiden. I Göteborg, som kämpat i två år, är det 150 vakanser på 800 platser. Arbetsfrid? Det blir det den dag motparten vill förhandla med oss — Centralkommittén för Stockholm-Göteborgs polismän.

"Operation Marston"

— Intill dess kör vi efter parollen "Operation Marston" — vi viker inte i vår stråd. Myndigheterna måste omedelbart begupa på det, hoppas på något slags förutsättningar ess i våra led, men då bedrar man sig. Vi är som betong — vi härdnar med tiden . . .

Vi har begärt förhandlingsrätt. Socialstyrelsen avgår, men har ännu inte dömt i saken, TCO har avstyrkt vår framställning. Vi har nämligen rätt, göra något som inte stämmer med TCO:s riktningar, vi förutsätte en organisationsfrihetsrätt. Vi kommer fri och lämnade Polisförbundet när detta skrev under ett livtal med försämrade villkor för poliserna i Stockholm och Göteborg.

Hittills har de Stockholmspoliser som slutat sin tjänst med lätthet fått anställning i landsorten. Lönen är visserligen ungefär densamma, men genom att arbetsförhållandena inte är så krävande blir relationen arbete —fön vinstlös.

I detta läge utfärdar inrikesministern ett dekret att storstadspoliser bara får tas emot på landsbygden om de entledigats från sin tjänst i Stockholm och Göteborg. Samtidigt har vål he Hedlund tänkt sig att flykten från poliskårerna i riketa två största städer skall motverkas dagligen. Det är en felapekulation som vine att statsmakterna missbedömt polisen psykologiskt, liksom man tidigare gjort det ekonomiskt.

"Magna Charta" ur spel

Dekretet kommer att medföra att Stockholms- och Göteborgspolisen mer än hittills söker sig ut i fria arbetsmarknaden. I stället för att stanna inom yrket. Kon det vara klok politik?

Vidare ifrågasätter vi om inte dekretet betyder att regeringen begår våld på Sveriges Magna Charta — regeringsformen. Där stadgas det uttryckligen (I 16:e paragrafen) att "Konungen ingen förmena skall att fritt välja vistelseort".

Nu i dagarna har regeringen startat "Operation Vägvett". Det är gott och väl. Men man går sig osökt den

SJÖVÄGEN ÄR HUVUDVÄGEN TILL VÄNNERNA I ENGLAND
Svenska Lloyd
NU 4 segelingar i veckan.

NI FÅR
Det lönar sig att använda Auto-Lite tändstift till Eder vagn — motorn får en snabbare start och ökad effekt.
JÄMNARE GÅNG
Auto-Lite tändstift har bevisat sin absoluta pålitlighet — även under hårda påfrestningar.
MED AUTO-LITE TÄNDSTIFT
Auto-Lite tändstift användes som standardutrustning på ett flertal ledande fabrikat av personbilar, lastbilar och traktorer.
AUTO-ELEKTRISKA IMPORTEN K/B
FRANZENGATAN 4, STOCKHOLM
Tel. 54 11 50

Det är det småbubbliga löddret som gör'et
Det är dessa millioner små bubblor hos Colgate som gör skillnaden. Endast småbubbligt lödder tränger ned till basen av varje skäggstrå, mjukar upp det i den rätta vinkeln mot hyveln — slätare, behagligare rakning.
Colgate-lödder Vanligt lödder
COLGATE RAKTVÅL UTAN TVÅL
COLGATE — ett namn med traditioner känt av generationer

DN över 300.000 ex
DAGENS NYHETER
medelnettoupplaga
1:a halvåret 1954:
Vardagar 293.432 ex.
Söndagar 343.660 „
Per utgivningsdag 300.980 „
Uppgifterna kontrollerade av Tidningsstatistik AB
DAGENS NYHETER
Nordens STÖRSTA tidning

SIMONIZ
BODYSHEEN
– det snabbaste snabbglansmedlet
Stryk på litet Bodysheen — torka av en ren, mer skyddad yta över-glädsande all annan snabbglans!
Bodysheen — hur många gånger som helst — utan risk för "regnhägshinna"!
Nu läste vill artikeln om Simoniz' bilglans? Rekvirera den annons från generalagenten!
SIMONIZ BODYSHEEN
en produkt från SIMONIZ — världsmärket för allt vad bilglans heter.
Finns in hos återförsäljarna.
Generalagent: AB ENTERPRISE, Stockholm, Göteborg, Malmö.

DAGENS NYHETER
TEGELBACKEN, STOCKHOLM 1
Telefon 22 40 00
för riksamtal: 22 40 20
Telegramadress: Dagenyheter Postgiro-VIBE (för abonnent) nummer 71617 (för premieraffär)
Chefredaktör, Herbert Tingsten (Tryffas skärsatt kl. 22.30—24.00)
Politisk huvudredaktör: Leif Ahlberg
Redaktionschef och ansvarig utgivare: Ivar Zeidlitz
Dagens Nyheters Aktiebolag: Verkst. direktör: Ekkje Hedbom
PRENUMERATIONSPRISER
A — Stockholmsupplagan
Stor-Stlms övriga tidningsområde landet
Månad ..... kr. 6:50 6:—
Kvartal ..... kr. 19:— 17:50
Halvår ..... kr. 37:50 34:50
ANNONSPUBLIKATA
daterad 1/1 1954 tillhandahålles på begäran.
Från starten av 20004
Dagens Nyheters tryckeri, Stockholm 1954.

Borgarrådet Bergvall sjuk

Borgarrådet John Bergvall har under semestern insjuknat i en attack av blodkärlskramp och har därför bilagts på Sabbatsbergs sjukhus. Han torde under kongvabsentiden tills vidare inte kunna delta i valträrden.

Berusad överföll korvförsäljare, välte hans vagn

En korvförsäljare som stod i sin vagn vid Nybroplan blev vid 6.30-tiden natten till tisdagen överfallen av en berusad yngling, som plötsligt gav korvhandlaren ett slag i ansiktet genom det öppna fönstret och sedan välte hela vagnen. Därefter lade våldsverkaren benen på rygpen och försvann hort mot Strandvägen. Han uppbanns dock snart av två konstaplar.

Korvständets fönsterrutor krossaden, och försäljaren fick en del skärskador av glassplitter. Det kokande vattnet i korvpryrterna strömmade ut över hela vagnen, men mannen klarade sig undan med lätta brännskador. De båda fotogenköken vältu naturligtvis med vagnen, men explosionsfara (1 16:e paragrafen) att "Konungen ingen förmena skall att fritt välja vistelseort".

Vad vi vill ha i normallön? Ja, vi kan svårligare tänka oss att gå under 19:e graden.